

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/6/2023
Identifikačné číslo spisu:	4102899379
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4102899379.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v exekučnej veci oprávneného UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, proti povinnej: B. F., U. X. G. XXXX, R. H. XXXX/XX, XXX XX U., zastúpenej JUDr. Jurajom Tibenským, advokátom, so sídlom Štefánikova 15, 949 01 Nitra, o návrhu na schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností, vedenej na Okresnom súde Nitra, pod sp. zn. 0Er/921/2002, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. januára 2017 č. k. 26CoE/369/2016-898, takto

rozhodol:

I. Dovolanie povinnej o d m i e t a.

II. Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra uznesením zo dňa 21. apríla 2016 č. k. 0Er/921/2002-799, schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností, zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Správou katastra U., Okres U., Obec U., katastrálne územie U. B., ako pozemok - parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku zastavané plochy, o výmere XXX m², pozemok - parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku zastavané plochy, o výmere XXX m² a pozemok - parcelné číslo XXX/XX, druh pozemku zastavané plochy, o výmere XX m², vo vlastníctve nebohého D. F. a B. F., rodenej R., v podiele 1/1, ktorú vykonal súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár so sídlom Exekútorského úradu v Šali dňa 14. júla 2014, a to na základe zápisnice o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností vyhotovenej súdnym exekútorom dňa 14. júla 2014, ktorou súdny exekútor rozvrhol dražbou získaný výťažok v sume 20 503,49 eura podľa ust. § 157 Exekučného poriadku takto:

- ods. 1 a) súdne trovy a trovy exekúcie v celkovej výške 6 249,09 eura - súdne trovy sa uspokojujú vo výške 5 181,07 eura (156 084,91 Sk), súdny poplatok za vydanie poverenia (kolok) vo výške 16,60 eura, a trovy súdneho exekútora sa uspokojujú vo výške 1 051,39 eura s DPH z toho: odmena súdneho exekútora vo výške 0,00 eur, náhrada hotových výdavkov (vrátane 20% DPH) vo výške 1 051,39 eura

a to poštovné poplatky vo výške 190,54 eura (158,78 eura + 20% DPH vo výške 31,76 eura), nákup kolkov vo výške 29,87 eura (24,90 eura + 20% DPH vo výške 4,97 eura), vyúčtovanie za vyhotovenie znaleckých posudkov vo výške 830,98 eura (692,48 eura + 20% DPH vo výške 138,50 eura),

- ods. 1 b) pohľadávky z hypotekárnych úverov a komunálnych úverov slúžiace na krytie menovitej hodnoty hypotekárnych záložných listov a komunálnych obligácií vydaných bankou vrátane výnosov z nich - v tejto skupine si neprihlásil pohľadávku žiadny z veriteľov,

- ods. 1 c) pohľadávky zabezpečené záložným právom zákonným, zmluvným, sudcovským, alebo exekučným, zabezpečovacím prevodom práva, postúpením pohľadávky, prípadne obmedzením prevodu nehnuteľností vcelku podľa času vzniku záložného práva, prípadne vzniku obmedzenia prevodu nehnuteľností - v tejto skupine je čiastočne uspokojená pohľadávka záložného veriteľa: pôvodne pod obchodným menom: HCH, s.r.o., so sídlom Kysucký Lieskovec 158, Kysucký Lieskovec, IČO: 31 633 200, t.č. pod novým obchodným menom PPG Deco Slovakia, s.r.o., Kamenná 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 633 200, vo výške 14 494,35 eura, nakoľko predmetom dražby boli nehnuteľnosti, zaťažené záložným právom len tohto záložného veriteľa,

- ods. 1 d) pohľadávky oprávneného, dane, poplatky, clá a pohľadávky z uskutočnených štátnych záruk, pohľadávky poisťného na zdravotné poistenie, poisťného na nemocenské poistenie, poisťného na dôchodkové zabezpečenie a príspevku na poistenie v nezamestnanosti, úhrada za vecné bremená prevzaté vydražiteľom so započítaním na najvyššie podanie - v tejto skupine nie je uspokojená žiadna pohľadávka, vzhľadom k tomu, že výťažok z dražby nehnuteľností nepostačuje ani na úplné uspokojenie pohľadávky záložného veriteľa,

- ods. 1 e) nedoplatky výživného splatné ku dňu rozvrhu - v tejto skupine si neprihlásil pohľadávku žiadny z veriteľov,

- ods. 1 f) ostatné pohľadávky štátu - v tejto skupine si neprihlásil pohľadávku žiadny z veriteľov,

- ods. 1 g) ostatné pohľadávky - v tejto skupine si neprihlásil pohľadávku žiadny z veriteľov.

2. Exekučný súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 157, § 154, § 155, § 156, § 160, § 161, § 164, § 196, § 197, § 199 a § 200 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj „Exekučný poriadok“) a ustanoveniami § 27, § 2, § 3, § 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Zb. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej aj „vyhláška“). V rozhodnutí uviedol, že poverený súdny exekútor doručil dňa 15. augusta 2014 súdu prvej inštancie návrh na schválenie výťažku dražby nehnuteľností špecifikovaných vo výrokovej časti tohto rozhodnutia s tým, že rozvrhové pojednávanie sa konalo dňa 15. októbra 2013 o 09.00 hod., v sídle exekútorského úradu, na ktoré boli riadne predvolané všetky oprávnené osoby a orgány v zmysle ustanovenia § 154 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie preskúmal Zápisnicu o rozvrhu výťažku dražby nehnuteľností zo dňa 14. júla 2014 spolu so všetkými priloženými dokladmi a zistil, že rozvrhové konanie sa uskutočnilo v zmysle zákona. Rozdeľovaná podstata vo výške 20 503,49 eura tvorila v zmysle ust. § 156 Exekučného poriadku najvyššie podanie vo výške 20 503,49 eura. Po preskúmaní návrhu rozvrhu výťažku predloženého súdnym exekútorom, súd prvej inštancie skonštatoval, že tento je v súlade so zákonom s tým, že nároky oprávnených osôb boli uspokojené tak, ako to vyplýva zo zápisnice o rozvrhu výťažku zo dňa 14. júla 2014, pričom žiadna z oprávnených osôb nevzniesla námietku proti rozvrhu výťažku. Nakoľko súdny exekútor preukázal hotové výdavky pripojenými doručenkami k poštovnému, pripojenými faktúrami za znalecké posudky a úhradami za kolký, súd prvej inštancie súdnemu exekútorovi priznal trovy exekúcie tak, ako si ich uplatnil a priznal mu aj nárok na DPH.

3. Na odvolanie povinnej Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 31. januára 2017 č. k. 26CoE/369/2016-898, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Uznesenie súdu prvej inštancie, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, odvolací súd posúdil ako vecne správne. Na námietku povinnej, že súdny exekútor mal

vykonať nový rozvrh výťažku, odvolací súd skonštatoval, že súdny exekútor na takýto postup nebol povinný, nakoľko predchádzajúce uznesenie bolo odvolacím súdom zrušené pre jeho nepreskúmateľnosť v časti týkajúcej sa trov exekúcie v zmysle ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016. Uvedenú vadu súd prvej inštancie odstránil tým, že hotové výdavky súdneho exekútora preskúmal podľa predloženej špecifikácie trov exekúcie a exekútorského spisu, pričom konštatoval, že súdny exekútor preukázal hotové výdavky pripojenými doručenkami k poštovnému, pripojenými faktúrami za znalecké posudky a úhradami za kolký.

4. Povinná, v rámci svojho odvolania namietla aj priznanie dane z pridanej hodnoty na trovy súdneho exekútora. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ust. § 196 a nasl. Exekučného poriadku a zdôraznil, že s účinnosťou od 1. januára 2012 bola do ustanovenia § 196 Exekučného poriadku včlenená novela v zmysle ktorej, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a už aj náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty. Prechodné ustanovenia k tejto novele v prípade konaní, ktoré začali ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, absentujú. Nakoľko sa jedná o procesné ustanovenia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vychádzal zo všeobecnej zásady, v zmysle ktorej nové procesné predpisy sa uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred jej prijatím.

5. Okrem iného, povinná namietala, že súdny exekútor vykonal v jeden deň a v jednom čase dva rozvrhy výťažku a vyhotovil z každého z nich samostatnú zápisnicu, čo považuje za obchádzanie ustanovenia § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, pretože si tým exekútor na trovy exekúcie rozdelil viac ako 24% z prijateľného plnenia. Ustanovenie § 46 ods. 5 Exekučného poriadku podľa odvolacieho súdu nie je možné aplikovať ani kombinovať pri rozvrhu výťažku na dražbe nehnuteľností. Pri rozvrhu výťažku na dražbe nehnuteľností sa pohľadávky uspokojujú v poradí a podľa zásad uvedených v ust. § 157 Exekučného poriadku. Ďalej odvolací súd zdôraznil, že súdny exekútor si náhradu trov exekúcie neuplatnil duplicitne, uplatnil si iba jednu odmenu a taktiež náhrady hotových výdavkov si účtoval iba jedenkrát.

6. K námietke povinnej, že súdny exekútor vymáha pohľadávku dvomi nezávislými exekučnými konaniami, odvolací súd uviedol, že uvedené už bolo súdom prejednané a bolo predmetom viacerých právoplatných rozhodnutí nachádzajúcich sa v súdnom spise, kde sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Ku skutočnosti, že v danom prípade prebiehajú dve exekučné konania, odvolací súd zdôraznil, že sa nejedná o totožné konania, napriek tomu, že ide o jedného oprávneného. V danom prípade sa jedná o situáciu, kedy na jednu pohľadávku existujú dva exekučné tituly, pričom túto skutočnosť podľa odvolacieho súdu nemohol odstraňovať exekučný súd.

7. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala povinná (ďalej aj ako „dovolateľka“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

8. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu povinná videla v tom, že zákonodarca zákonom č. 348/2011 Z. z. upravil priznávanie DPH súdnemu exekútorovi na odmenu a aj na hotové výdavky v konaniach začatých po 1. septembri 2005, ale nijako neupravil priznávanie DPH na konania začaté do 31. augusta 2005, a preto podľa nej odvolací súd aplikoval nesprávny výklad ust. § 196 Exekučného poriadku a jeho účinnosť rozšíril aj na konania začaté do 31. augusta 2005. Dovolateľka zdôraznila, že vzhľadom na medzeru v právnej úprave DPH, súdnemu exekútorovi nemožno priznať DPH na trovy exekúcie. Výklad odvolacieho súdu povinná označila ako značne rozširujúci právnu úpravu a nezlučiteľný s princípom právneho štátu. Z uvedeného dôvodu povinná skonštatovala, že odvolací súd vo svojom uznesení nesprávne právne posúdil otázku priznania DPH na trovy exekúcie exekútora pre toto exekučné konanie začaté do 31. augusta 2005 tým, že priznal exekútorovi k trovám exekúcie aj DPH. Takýto záver súdu je podľa nej v značnom rozpore s ustálenou judikatúrou, a to

konkrétne s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. marca 2006 sp. zn. 3MCdo/23/2005, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. júla 2011 sp. zn. 3MCdo/17/2009, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. júna 2011 sp. zn. 4Obo/40/2010, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. apríla 2014 sp. zn. 6Sžf/40/2013, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. mája 2012 sp. zn. 7MCdo/7/2011 a uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. februára 2009 sp. zn. I. ÚS/37/09. V tejto súvislosti povinná upriamila pozornosť aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. septembra 2010 sp. zn. 26CoE/94/2010 (ktorým rozhodoval krajský súd ako druhý v poradí o rozvrhu v tejto veci, a ktorým bolo zrušené jeho schválenie), a to tak, že DPH na trovy exekúcie v tomto exekučnom konaní súdnemu exekútorovi nepatrí.

9. Ďalšia právna otázka dovolateľky sa týkala aplikácie ust. § 46 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017 v rozvrhovom konaní. V rámci dovolania povinná uviedla, že v zmysle ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré platí aj na toto exekučné konanie, súdny exekútor a aj odvolací súd boli povinní ho pri rozvrhovom pojednávaní, resp. rozhodovaní, rešpektovať. Zákonné ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017 podľa dovolateľky vôbec nie je v rozpore s ust. § 157 Exekučného poriadku, pretože ust. § 157 Exekučného poriadku upravuje len otázku, v akom poradí sa majú uspokojovať jednotlivé prihlásené nároky veriteľov, pričom toto ustanovenie vôbec neupravuje otázku, ako sa majú trovy exekúcie určiť, resp. vypočítať. Úprava toho, aké trovy exekúcie si z každého plnenia môže exekútor ponechať, a ako si odmenu vypočítať je uvedená vo vyhláške o odmeňovaní súdnych exekútorov a hlavne v Exekučnom poriadku v ust. § 46 ods. 5. Podľa prechodných ustanovení Exekučného poriadku, konkrétne ust. § 243b ods. 2 Exekučného poriadku sa ust. § 46 ods. 3 až 7 a ust. § 60 ods. 2 použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013 a podľa ust. § 243h ods. 1 prvá veta: „ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Povinná v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2008 sp. zn. 5MCdo/5/2008.

10. Povinná s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. novembra 2010 sp. zn. 3MCdo/12/2009 má za to, že postup súdneho exekútora, ktorým z jedného vykonaného rozvrhového pojednávania vyhotovil dve rôzne zápisnice z rozvrhu je účelový a obchádza zákon, predovšetkým ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku. Povinná považovala za potrebné zdôrazniť, že plnenie bolo získané v jednom a v tom istom exekučnom konaní pre jednu a tú istú pohľadávku oprávneného, v dôsledku čoho nie je daný žiadny rozumný, ani zákonný dôvod na vykonanie dvoch rozvrhových pojednávanií.

11. Neprihliadnutie odvolacím súdom na to, že v zápisnici z rozvrhu výťažku súdny exekútor neuviedol ust. § 46 ods. 4 Exekučného poriadku, ktorý zakotvuje postup pri uspokojovaní vymáhanej pohľadávky, a to najprv na istinu, následne príslušenstvo, považuje povinná za rozpor so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Právny názor odvolacieho súdu, že rozvrhové pojednávanie podľa ust. § 157 Exekučného poriadku nie je možné kombinovať s ust. § 46 ods. 5 a ods. 4 Exekučného poriadku, posúdila dovolateľka, ako nesprávny a svojvoľný. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku podľa nej neobsahuje také znenie, ktoré by vylučovalo použitie ust. § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku v rozvrhovom pojednávaní. V tejto súvislosti poukázala na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 28/96 a to, že dikciu právnej normy nemožno ignorovať.

12. Vzhľadom na uvedené dovolateľka dospela k záveru, že odvolací súd nesprávne právne posúdil, či možno v rozvrhovom pojednávaní aplikovať ust. § 46 Exekučného poriadku. Dovolací súd doposiaľ neriešil právnu otázku, či v rámci rozvrhového pojednávania podľa ust. § 157 Exekučného poriadku je potrebné rešpektovať ust. § 46 Exekučného poriadku alebo nie. Podľa povinnej odvolací súd svojvoľne a bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bez akéhokoľvek zdôvodnenia ignoroval nutnosť použitia kogentného ust. § 46 Exekučného poriadku, čím došlo k odňatiu práva povinnej na spravodlivý súdny proces garantovaného Ústavou Slovenskej republiky.

13. Ďalšia námietka povinnej v dovolaní sa týkala povinnosti súdneho exekútora vykonať nový rozvrh výťažku, ak odvolací súd zruší uznesenie o rozvrhu. Dovolateľka vyjadrila svoj nesúhlas s argumentáciou odvolacieho súdu v tom, že nakoľko došlo k zrušeniu uznesenia o schválení rozvrhu výlučne z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, súdny exekútor nebol povinný vykonať nové rozvrhové pojednávanie. Svoj názor povinná oprela o to, že priamo v zrušovacom uznesení odvolacieho súdu bolo výslovne uvedené: „...sa rozvrhy výťažkov v časti trov exekúcie neuskutočnili v súlade so zákonom, musí napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa zrušiť, nakoľko takýmto postupom súdu bola účastníkom konania odňatá možnosť riadne konať pred súdom“. Povinná je toho názoru, že pokiaľ odvolací súd povie, že rozvrh výťažku sa neuskutočnil v súlade so zákonom, nemá okresný súd inú možnosť len rozvrh neschváliť a exekútor je potom povinný vykonať nové rozvrhové konanie.

14. Okrem iného dovolateľka namietala odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal s jej námietkou, týkajúcou sa nepreskúmania rozvrhu súdom prvej inštancie, ktoré bolo podstatné pre samotné rozhodnutie o výške a uspokojení vymáhaného nároku. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. februára 2016 sp. zn. II. ÚS 142/2016-14, ktorým síce bola jej ústavná sťažnosť odmietnutá, ale Ústavný súd Slovenskej republiky v ňom skonštatoval, že povinná má právo na to, aby v exekučnom konaní vedenom proti nej sa v zmysle jej námietok preskúmal rozsah uspokojenia oprávnenej z výťažku dražby. Na základe uvedeného povinná trvá na tom, že odvolací súd mal preskúmať uspokojenie oprávneného v konaní Er/1621/01 (v rámci, ktorého sa vymáhal dlh od hlavného dlžníka) a zohľadniť toto uspokojenie oprávneného aj v tomto konaní. Vzhľadom na to, že odvolací súd schválil rozvrh výťažku, nerešpektoval tak právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky.

15. Dovolateľka zdôraznila, že sa jedná o dve exekučné konania vedené u toho istého súdneho exekútora, ktoré sa vzťahujú na jednu a tú istú pohľadávku. Z uvedeného dôvodu má povinná za to, že súdny exekútor bol povinný pri rozvrhu výťažku v jednom exekučnom konaní zohľadňovať aj výsledok rozvrhu v druhom exekučnom konaní. Povinná nepopiera konštatovanie odvolacieho súdu o možnosti priebehu viacerých exekučných konaní na tú istú pohľadávku, ale namieta práve výšku nároku oprávneného v spojitosti s vykonávaným exekučným konaním Er/1621/01. Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu preto podľa dovolateľky neobsahuje vysvetlenie dôvodov, prečo sa touto podstatnou námietkou odvolací súd nezaoberal.

16. Ďalšiu právnu otázku dovolateľka formulovala tak, či sa v prípade rozdeľovania dvoch podstát získaných predajom nehnuteľností v tom istom konaní musia trovy exekútora pomerne rozpočítať medzi obe podstaty. K tomu ďalej uviedla, že súdny exekútor nemohol v súlade so zákonom vyhotoviť dva rozdielne rozvrhy výťažkov v rovnakom čase. Povinná trvá na tom, že súdny exekútor mal vykonať rozvrh obidvoch výťažkov v jednom rozvrhovom pojednávaní s tým, že by pri uspokojovaní mal zohľadňovať skutočnosť, či si veriteľ prihlásil pohľadávku ku dňu konania konkrétnej verejnej dražby nehnuteľností, a aké má pri tej, ktorej nehnuteľnosti postavenie podľa jednotlivých skupín uvedených v ust. § 157 Exekučného poriadku. V obidvoch rozvrhových konaniach si mal súdny exekútor pomerne uplatniť odmenu, aby nedošlo k bezdôvodnému zvýhodneniu jednej podstaty pred druhou.

17. V závere dovolateľka skonštatovala, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neposkytol odpoveď na vyššie uvedené otázky, ktoré podľa povinnej sú zásadnými pre vydanie rozhodnutia, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť, čím došlo k porušeniu práva povinnej na spravodlivý súdny proces a právo na súdnu ochranu. Na základe uvedeného povinná žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Oprávnený sa k podanému dovolaniu povinnej nevyjadril.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uzneseniami zo dňa 27. mája 2020 sp. zn. 2Oboer/4/2018 a zo dňa 21. júna 2022 sp. zn. 2Oboer/20/2021, dovolanie povinnej odmietol a oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

20. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k posúdeniu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP sa vyrovnal s poukazom na § 421 ods. 2 CSP, podľa ktorého je prípustnosť dovolania vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP. Tento záver odôvodnil tým, že dovolanie síce smeruje proti rozhodnutiam, ktorými boli potvrdené uznesenia súdu prvej inštancie o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností, avšak predmetné rozhodnutia sú z hľadiska posúdenia otázky prípustnosti dovolania aj rozhodnutia o trovách exekúcie, a proti rozhodnutiu o trovách konania nie je prípustné dovolanie.

21. Vo vzťahu k dovolacej námietke vzťahujúcej sa na vykonanie nového rozvrhového pojednávania dovolací súd upriamil pozornosť na uznesenia krajského súdu, ktorými boli rozhodnutia súdu prvej inštancie zrušené s tým, že jediným dôvodom na ich kasáciu bolo nedostatočné odôvodnenie výšky priznaných hotových výdavkov. Okresný súd tieto nedostatky odstránil a krajský súd sa nadväzne uspokojil s jeho argumentáciou, podľa ktorej len nedopatrením opomenul zahrnúť do odôvodnenia svojho rozhodnutia vyúčtovanie jednej z položiek trov súdneho exekútora. Za týchto okolností dovolací súd uviedol, že súdnemu exekútorovi nevznikla povinnosť vykonať nový rozvrh výťažku z dražby. Záverom dovolací súd konštatoval, že z obsahu dovolania vyvedená námietka nedostatočného odôvodnenia odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP ohľadom vedenia dvoch exekučných konaní na tú istú pohľadávku, bola krajským súdom zodpovedaná s tým záverom, že nie je nemožné vymáhať pohľadávku dvoma nezávislými exekučnými konaniami, pričom v danom prípade nejde o totožné konania, hoci ide o jedného oprávneného. Skutočnosť, že na jednu pohľadávku existujú dva exekučné tituly, nemohol odstraňovať exekučný súd. Túto dovoláciu námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, preto považoval najvyšší súd za nedôvodnú.

22. Na základe ústavnej sťažnosti povinnej B. F. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom zo dňa 23. februára 2023 č. k. I. ÚS 442/2022-45 rozhodol, že základné právo povinnej (resp. sťažovateľky) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami najvyššieho súdu zo dňa 27. mája 2020 sp. zn. 2Oboer/4/2018 a zo dňa 21. júna 2022 sp. zn. 2Oboer/20/2021 boli porušené. Preto ústavný súd označené uznesenia najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

23. Ústavný súd po posúdení veci dospel k záveru, že sťažovateľka (povinná) sa domáhala preskúmania rozhodnutí krajského súdu ako celku, pričom spornými boli rozvrhy výťažku, najvyšší súd sa nimi odmietol zaoberať skrz konštatovanie o neprípustnosti dovolania pre neprípustný predmet prieskumu spočívajúci v trovách exekúcie. Takáto interpretácia prípustnosti dovolania je podľa ústavného súdu prísne izolovaná, formalistická a nesprávna. Ústavný súd preto vo vzťahu k tejto sťažnostnej námietke uzavrel, že postup právneho posudzovania prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP nebol správny, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces. Ďalej ústavný súd uviedol, že námietky povinnej smerovali (i) k nevyhnutosti zohľadnenia čiastočného uspokojenia pohľadávky z prvého exekučného konania v druhom exekučnom konaní a (ii) k potrebe zohľadnenia trov exekúcie v rámci dvoch rozvrhových konaní. Odpoveď na tieto námietky sa podľa ústavného súdu neskrýva v bode 21. uznesení krajského súdu a keďže iný najvyšší súd neposkytol, považoval ústavný súd námietku sťažovateľky o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti uznesenia najvyššieho súdu za opodstatnenú.

24. Zároveň vo vyššie označenom náleze považoval ústavný súd za potrebné dodať, že z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa nezúčastnila na rozvrhovom pojednávaní, nie je zjavné, či boli podané námietky proti rozvrhu výťažku, a či mal § 162 Exekučného poriadku v jej veciach relevanciu. Otázkou tiež zostáva, či sťažovateľka v exekučnom konaní (v súvislosti s jej argumentáciou predostretou v rámci odvolacích konaní a dovolacích konaní) dôsledne uplatňovala právne prostriedky, ktoré jej na ochranu jej práv poskytoval v tom čase platný a účinný Exekučný poriadok.

25. Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po vrátení veci ústavným súdom konštatujúc, že dovolanie podala včas povinná, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP),

zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. - ďalej aj „zákon č. 314/2018 Z. z.“) opätovne dospel k záveru, že dovolanie povinnej nie je prípustné, a ani dôvodné.

26. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 31. januára 2017, posudzoval dovolací súd prípustnosť dovolania (vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu a na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímne očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov), podľa právnej úpravy platnej v tomto čase, teda podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení do 31. marca 2017 a podľa príslušných ustanovení CSP, keďže novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z. v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, t.j. ani k dovolaciemu konaniu neurčil žiadne pravidlo, z ktorého dôvodu by prípustnosť dovolania zo dňa 27. júna 2017, v zmysle § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, nebola daná.

27. Dovolateľka v dovolaní uviedla dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Avšak, dovolací súd z obsahu dovolania zistil, že okrem uvedených dovolacích dôvodov namietla aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Týmto uplatnenými dovolacími dôvodmi bol dovolací súd v zmysle ust. § 441 CSP viazaný.

28. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

29. Povinná konajúcim súdom vytkla, že nesprávne právne posúdili otázky súvisiace s rozvrhom výťažku z dražby nehnuteľností vykonanej súdnym exekútorom, kedy dovolacie argumenty povinnej smerovali k nevyhnutnosti zohľadnenia čiastočného uspokojenia pohľadávky z prvého exekučného konania v druhom exekučnom konaní a k potrebe zohľadnenia trov exekúcie v rámci dvoch rozvrhových konaní s tým, že v exekučnom konaní malo dôjsť zároveň k stanoveniu nesprávnej výšky odmeny súdneho exekútora, ktorá mu mala byť priznaná duplicitne a nad rámec zákona s priznanou DPH.

30. Dovolací súd zo spisu zisťuje, že predmetom konania na súdoch nižších inštancií je návrh na schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností zo dňa 14. júla 2014, ktorú vykonal súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár so sídlom Exekútorského úradu v Šali v exekučnej veci oprávneného UniBanka, a.s. Bratislava ohľadom pohľadávky vo výške 3 027 773,09 Sk s príslušenstvom v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 129/2002 proti povinným - neb. D. F. a B. F. (nehnuteľnosti evidované Správou katastra Nitra na LV č. XXXX a XXXX). V tomto momente je nutné uviesť, že menovaný súdny exekútor viedol aj exekučné konanie pod sp. zn. EX 240/2001 proti povinnému TIROL, s.r.o. (nehnuteľnosť evidovaná Správou katastra U. na LV č. XXXX), kde je daná totožnosť oprávneného a aj vymáhanej pohľadávky.

31. V predmetnej veci vedenej proti povinným neb. D. F. a B. F., ako fyzickým osobám (EX 129/2002) je zrejmé, že poverený súdny exekútor doručil dňa 15. augusta 2014 súdu prvej inštancie návrh na schválenie výťažku dražby nehnuteľností s tým, že rozvrhové pojednávanie sa konalo dňa 15. októbra 2013 o 09.00 hod., v sídle exekútorského úradu, na ktoré boli riadne predvolané všetky oprávnené osoby a orgány v zmysle ustanovenia § 154 ods. 1 Exekučného poriadku. Zápisnica o rozvrhu výťažku dražby nehnuteľností bola vyhotovená dňa 14. júla 2014, pričom žiadna z oprávnených osôb nevzniesla námietku proti rozvrhu výťažku.

32. Ako uvádzajú aj súdy nižších inštancií vo svojich rozhodnutiach, exekútor o rozvrhu výťažku

nerozhoduje, nakoľko o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti vyhotovuje zápisnicu, ktorá je návrhom na rozvrh tohto výťažku, o ktorom však rozhoduje exekučný súd. Predkladanú zápisnicu o rozvrhu preskúmava exekučný súd aj na základe námietok, ktoré môžu podať osoby a orgány uvedené v § 161 ods. 1 Exekučného poriadku s tým, že exekučný súd rozhoduje pritom aj o námietkach súvisiacich s nárokmi, ktoré boli na pojednávaní o rozvrhu zapreté, čo do pravosti, výšky, poradia alebo spôsobu úhrady (§ 162 Exekučného poriadku). Príslušný okresný súd, ako súd exekučný následne vydáva rozhodnutie (ne)vyhovujúce námietkam. V prípade, ak exekučný súd námietkam vyhovie, je možno analógiou podľa § 163 Exekučného poriadku dospieť k záveru, že je súdny exekútor povinný vykonať nové pojednávanie o rozvrhu, aj to iba za situácie, kedy o námietkach nemôže rozhodnúť bez vykonávania dôkazov a tých, čo podali námietky odkáže na konanie podľa § 55 ods. 2 Exekučného poriadku. A v opačnom prípade, ak exekučný súd námietky vyhodnotí ako nedôvodné, rozhodne o nich tak, že uznesením námietkam nevyhovie.

33. Dôraz na skutočnosť, že proti rozvrhu výťažku zo dňa 14. júla 2014 neboli podané námietky, je kladený z toho dôvodu, že povinná v tomto konaní o schválení rozvrhu výťažku z dražby svoju nespokojnosť vyjadruje najmä proti výške odmeny súdneho exekútora (pripočítanie DPH, duplicitné uplatnenie pri dvoch rozvrhoch, obchádzanie § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, povinnosť vykonať nové rozvrhové pojednávanie a pod.). Výška tejto odmeny súdneho exekútora bola určená predmetným rozvrhom výťažku zo dňa 14. júla 2014, voči ktorému je procesnou obranou vznesenie námietky v „námietkovom konaní pred okresným exekučným súdom“ tak, ako je opísané vyššie. Týmto je možné uzavrieť, že povinná si v súvislosti s argumentáciou predostretou v dovolacom konaní (ako aj odvolacom konaní) dôsledne neuplatnila právne prostriedky, ktoré jej na ochranu jej práv poskytoval v tom čase platný a účinný Exekučný poriadok, a to námietky proti rozvrhu výťažku v zmysle Zápisnice o rozvrhu zo dňa 14. júla 2014, pričom nielen povinná, resp. povinní, ale žiadna z oprávnených osôb nevzniesla námietku proti rozvrhu výťažku. Táto skutočnosť je zrejماً aj zo záverov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. februára 2023 č. k. I. ÚS 442/2022-45, pričom je kľúčová a určujúca pre rozhodnutie o podanom dovolaní povinnou. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že aj v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. februára 2016 č. k. II. ÚS 142/2016 -14, ktorým bola ústavná sťažnosť povinnej v súvisiacej exekučnej veci odmietnutá, ako podanej osobou neoprávnenou je vyjadrený záver s odkazom na „námietkové konanie pred exekučným súdom“ s tým, že „sťažovateľka má možnosť uplatňovať svoje námietky uvedené v sťažnosti v exekučnom konaní vedenom voči nej pod sp. zn. Er 921/02..., keďže nebola účastníčkou exekučného konania vedeného pod sp. zn. Er 1621/01. Má právo na to, aby v exekučnom konaní vedenom proti nej sa v zmysle jej námietok preskúmaval rozsah uspokojenia oprávnenej z výťažku dražby.

34. Napriek skutočnosti, že zo strany povinnej nedošlo k dôslednému uplatneniu právnych prostriedkov, ktoré jej na ochranu jej práv poskytoval v tom čase platný a účinný Exekučný poriadok, a to v súvislosti s jej argumentáciou uvedenou v dovolacom konaní (ako aj odvolacom konaní), ktorých uplatnenie bolo pre rozhodnutie exekučného súdu rozhodné, dovolací súd v tomto dovolaní odmietavom rozhodnutí zaujme k dovolacím námietkam nižšie uvádzané zistenia, tak ako to určil aj ústavný súd vo svojom náleze, ktorý je pre dovolací súd záväzný.

35. Prvá dovolacia námietka povinnej je založená na tom, že v súdnej veci mal nastať odklon od ustálenej rozhodovacej praxe tým, že „dovolený súd aplikoval nesprávny výklad ust. § 196 Exekučného poriadku, ktoré ustanovenie novelou v znení zákona č. 348/2011 Z. z. upravilo priznávanie DPH súdnemu exekútorovi na odmenu a aj na hotové výdavky v konaniach začatých po 1. septembri 2005, ale nijako neupravil priznávanie DPH na konania začaté do 31. augusta 2005, čím podľa dovolateľky dovolací súd účinnosť novely rozšíril aj na konania začaté do 31. augusta 2005“. Hneď pri tejto formulácii nesprávneho právneho posúdenia veci tak, ako uvádza dovolateľka, dovolací súd zvyrazňuje a poznamenáva, že novela zákona č. 348/2011 Z. z. nadobudla účinnosť 1. januára 2012, kedy časová os smerodajná s dátumom 1. september 2005 je daná skoršou novelou zákona č. 341/2005 Z. z.

36. Odklon právneho posúdenia mal podľa názoru dovolateľky nastať od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/23/2005, ktorým dovolací súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu v prípade, kedy súdy

pri rozhodnutí o zastavení exekúcie nepriznali súdnu exekútorovi k odmene DPH, ktorá mu ako daňovému subjektu patrí, čím vec nesprávne právne posúdili, keďže v súvislosti so zastavením konania účastník nedostal aj sumu rovnajúcej sa DPH. Najvyšší súd v tomto konaní poznamenal, že výkladové nejasnosti ohľadom DPH boli odstránené novelou č. 341/2005 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2005 (pričom dovolaním napádané rozhodnutie bolo zo dňa 15. novembra 2004, t.j. pred účinnosťou označenej novely účinnou od 1. septembra 2005, pozn. dovolacieho súdu).

37. Ďalej bol podľa dovolateľky daný odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7MCdo/7/2011, (ktorý právnym posúdením sleduje povinnou označené rozhodnutie I. ÚS 37/2009 - pozn. dovolacieho súdu), kedy bola exekúcia zastavená z dôvodu nemajetnosti povinného podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku so záverom, že „Z výslovného znenia ustanovenia § 196 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty) vyplýva, že upravuje zvýšenie o DPH iba jednej zo zložiek trov exekúcie vymedzených v § 200 ods. 1 Exekučného poriadku (odmeny súdneho exekútora). Teda o DPH sa zvyšuje iba odmena súdneho exekútora, náhrada hotových výdavkov (a náhrada za stratu času) sa podľa tohto ustanovenia o DPH nezvyšujú“. Na zhodných záveroch sú založené aj dovolateľkou označené rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/17/2009, 6Sžf/40/2013. Dovolací súd aj v tomto prípade poznamenáva, že v predmetných konaniach išlo o rozhodnutia konajúcich súdov v dikcii ust. § 196 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 do 31. decembra 2011.

38. Preskúmaním dovolateľkou označených rozhodnutí (okrem rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/40/2010 konajúceho ako odvolací súd, vid' normatívne vyjadrenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP), ktorými mal podľa jej názoru v konaní nastať odklon od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu ohľadom priznania DPH súdnu exekútorovi v tejto exekučnej veci je prioritne potrebné zdôrazniť, že tieto neupravujú pôsobnosť príslušnej novely Exekučného poriadku ohľadom priznania DPH súdnu exekútorovi ako daňovému subjektu, ktorá je aplikovaná v tomto exekučnom konaní. Ide o novelu Exekučného poriadku vykonanú zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorá s účinnosťou od 1. januára 2012 zmenila znenie § 196 ods. 2 Exekučného poriadku (ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty). Novela zákona č. 348/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012 neobsahovala žiadne prechodné záverečné ustanovenia ku konaniam začatým pred jej účinnosťou do 31. decembra 2011. A to tak, ako tomu bolo skoršou novelou č. 341/2005 Z. z. účinnou od 1. septembra 2005, ktorá pre konania začaté do 31. augusta 2005 určila, že tieto sa dokončia podľa zákona účinného do 31. augusta 2005. Týmto nie je možné vzhľadnuť odklon od dovolateľkou označenej dovolacej praxe súdmi nižších inštancií v prípade, ak tieto vychádzali z Exekučného poriadku v znení jej novely v zmysle zákona č. 348/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012 dopadajúcej na toto konanie, resp. v zmysle dikcie ustanovenia § 196 ods. 2 Exekučného poriadku, kedy v prípade, ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty. Inými slovami, novelu zákona č. 348/2011 Z. z. upravujúcu aj § 196 Exekučného poriadku s účinnosťou od 1. januára 2012 (aplikovanú na toto exekučné konanie, vzhľadom na časový okamih rozvrhového pojednávania a ostatných procesných úkonov s tým súvisiacich, všetko po 1. januári 2012) neobsahujúcu prechodné ustanovenia ku konaniam začatým pred jej účinnosťou do 31. decembra 2011, nie je možné spájať so skoršou novelou č. 341/2005 Z. z. rovnako upravujúcou aj § 196 Exekučného poriadku účinnou od 1. septembra 2005, ktorá v zmysle prechodných ustanovení pre konania začaté do 31. augusta 2005 určila, že tieto sa dokončia podľa zákona účinného do 31. augusta 2005. Tieto právne závery je napokon možné vzhľadnuť aj v dovolaní napádanom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý výslovne zdôraznil, že „novela zákonom č. 348/2011 Z. z. účinná od 1. januára 2012 neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia k zmeneným ustanoveniam v konaniach, ktoré začali ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, jej aplikácia súdom prvého stupňa bola správna. Keďže sa jedná o procesné ustanovenie, je potrebné postupovať podľa všeobecnej zásady, v zmysle ktorej nové procesné predpisy sa uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred jej prijatím. A teda aj v skôr začatých exekučných konaniach je potrebné priznať daň z pridanej hodnoty exekútorovi, ak je platiteľom dane z pridanej hodnoty, nielen z odmeny, ale aj z náhrad hotových výdavkov“. Dovolací súd

týmto konštatuje, že takéto právne závery súdov nižších inšancií sú správne.

39. Ďalšie nesprávne právne posúdenie ohľadom výšky odmeny súdneho exekútora konajúcimi súdmi malo nastať podľa dovolateľky tým, že súdny exekútor a aj odvolací súd boli povinní pri rozvrhovom pojednávaní, resp. rozhodovaní rešpektovať ust. § 46 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 1. apríla 2017, ktoré podľa dovolateľky nie je v rozpore s ust. § 157 Exekučného poriadku upravujúce poradie uspokojenia prihlásených nárokov. Zároveň podľa dovolateľky úprava toho, aké trovy exekúcie si z každého plnenia môže exekútor ponechať, a ako si odmenu vypočítať je uvedená vo vyhláške o odmeňovaní súdnych exekútorov a hlavne v Exekučnom poriadku v ust. § 46 ods. 5. Povinná v tejto súvislosti poukázala na rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 14. októbra 2008 sp. zn. 5MCdo/5/2008. Obchádzanie zákona zároveň dovolateľka vzhľadla aj odklonom od rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/12/2009.

40. Preskúmaním označeného rozhodnutia sp. zn. 5MCdo/5/2008 dovolací súd konštatuje, že toto sa síce čiastočne týka aj rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti, avšak prioritne rieši „prinavrátanie pôvodného stavu pri exekučnom konaní“. Abstrahovaním týchto skutočností je možné uviesť, že sa v odôvodnení tohto rozhodnutia okrem iného spomína aplikácia § 4 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a ustanovenia § 155 až § 157 Exekučného poriadku, (ktorých aplikáciu mala zrejme dovolateľka na mysli, pozn. dovolacieho súdu). Rovnako preskúmaním rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/12/2009 je možné vyvodiť, že ním dovolateľka poukazuje na nesprávny základ výpočtu odmeny súdneho exekútora, kedy podľa označenej judikatúry „základom nároku pre výpočet odmeny súdneho exekútora je súdnym exekútorom skutočne vymožená peňažná suma“.

41. Vyššie uvedené argumenty dovolateľka dôvodila tým, že záver odvolacieho súdu vyjadrený napádaným rozhodnutím, podľa ktorého „rozvrhové pojednávanie podľa ust. § 157 Exekučného poriadku nie je možné kombinovať s ust. § 46 ods. 5 a ods. 4 Exekučného poriadku“ je nesprávny a svojvoľný, pričom žiadne ustanovenie Exekučného poriadku podľa jej názoru neobsahuje také znenie, ktoré by vylučovalo použitie ust. § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku v rozvrhovom pojednávaní súvisiacom s dražbou nehnuteľnosti. Preto je dovolateľka zároveň názoru, že dovolací súd doposiaľ neriešil právnu otázku „či v rámci rozvrhového pojednávania podľa ust. § 157 Exekučného poriadku je potrebné rešpektovať ust. § 46 Exekučného poriadku, alebo nie“.

42. K tejto právnej otázke vyvodenej zo záverov odvolacieho súdu, podľa ktorého ustanovenie § 46 ods. 5 Exekučného poriadku nie je možné aplikovať ani kombinovať pri rozvrhu výťažku na dražbe nehnuteľností, nakoľko sa v tomto prípade pohľadávky uspokojujú v poradí a podľa zásad uvedených v § 157 Exekučného poriadku (v rozhodnom čase), dovolací súd uvádza, že táto je akademická, nakoľko dotknuté ustanovenia obsahovo sporné nie sú. Zároveň dovolací súd pri tomto dovolacom dôvode opretom o ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP opakovane zdôrazňuje, že povinná si dôsledne neuplatnila v exekučnom konaní právne prostriedky, ktoré jej na ochranu jej práv poskytoval v tom čase platný a účinný Exekučný poriadok, a to námietky proti rozvrhu výťažku v zmysle Zápisnice o rozvrhu zo dňa 14. júla 2014. Táto skutočnosť je zrejma aj zo záverov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. februára 2023 č. k. I. ÚS 442/2022-45, pričom je kľúčová a určujúca pre rozhodnutie o podanom dovolaní povinnou. Napokon fakt, že základným opravným prostriedkom voči rozvrhu výťažku pri vykonaní dražby nehnuteľnosti je „námietkové konanie“ vyplýva aj z rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý v úvodoch odôvodnenia napádaného rozhodnutia kladie dôraz na „prieskumnú schvaľovaciu činnosť exekučného súdu ohľadom zápisnice z rozvrhu výťažku z dražby“, čo vytvára nosný základ právneho posúdenia veci. Napriek tejto skutočnosti, dovolací súd k tejto právnej otázke zaujme svoje stanovisko tak, ako to určil aj ústavný súd vo vyššie označenom náleze.

43. Podľa § 46 ods. 4 Exekučného poriadku v rozhodnom čase, plnenia prijaté, alebo vymožené z majetku povinného sa na úhradu pohľadávky použijú v tomto poradí: a) trovy exekútora; b) istina vymáhanej pohľadávky; c) príslušenstvo vymáhanej pohľadávky priznané exekučným titulom; d) trovy oprávneného. Podľa § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, z prijatého plnenia sa na pohľadávku podľa

odseku 4 písm. a) použije vždy najviac 24% plnenia, zvyšok prijatého plnenia sa použije na pohľadávku podľa odseku 4 písm. b); na pohľadávky podľa odseku 4 písm. c) a d) sa prijaté plnenia použijú až po zániku pohľadávky podľa odseku 4 písm. b). Ak niektorá z pohľadávok podľa odseku 4 už skôr zanikla, použije sa prijaté plnenie v pomere podľa predchádzajúcej vety na pohľadávky, ktoré v čase prijatia plnenia nie sú uspokojené. Ak nie je možné uplatniť pomer podľa prvej vety z dôvodu, že ostatné pohľadávky zanikli, použije sa celé prijaté plnenie na v poradí poslednú neuspokojenú pohľadávku, a to až do okamihu jej zániku.

44. Podľa § 157 ods. 1 Exekučného poriadku v rozhodnom čase, podľa výsledkov rozvrhového pojednávania sa z podstaty uspokojujú pohľadávky v tomto poradí: a) súdne trovy a trovy exekúcie; b) pohľadávky z hypotekárnych úverov a komunálnych úverov slúžiace na krytie menovitej hodnoty hypotekárnych záložných listov a komunálnych obligácií vydaných bankou vrátane výnosov z nich; c) pohľadávky zabezpečené záložným právom zákonným, zmluvným, sudcovským, alebo exekučným, zabezpečovacím prevodom práva, postúpením pohľadávky, prípadne obmedzením prevodu nehnuteľností vcelku podľa času vzniku záložného práva, prípadne vzniku obmedzenia prevodu nehnuteľností; d) pohľadávky oprávneného, dane, poplatky, clá a pohľadávky na poistnom na zdravotné poistenie, sociálne poistenie a pohľadávky na príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie; e) nedoplatky výživného splatné ku dňu rozvrhu; f) ostatné pohľadávky štátu; g) ostatné pohľadávky.

45. Ako je zrejme z vyššie citovaného, ustanovenie § 157 ods. 1 Exekučného poriadku je špeciálnym k ustanoveniu § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku, nakoľko špecificky upravuje poradie uspokojenia pohľadávky pri výťažku na dražbe nehnuteľnosti, kedy s akcentom na dovolacie (odvolacie) námietky, a to trovy exekúcie je odmena súdneho exekútora v oboch prípadoch uspokojovaná ako prvá v poradí. Keďže ustanovenie § 46 ods. 5 Exekučného poriadku sa výslovne viaže na § 46 ods. 4 Exekučného poriadku, pri aplikácii § 157 ods. 1 Exekučného poriadku nie je daná aplikácia ustanovenia § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, ide o normatívne vyjadrenie tohto ustanovenia. Uvedené však za žiadnych okolností neznamená, že v prípade uspokojenia pohľadávky pri výťažku na dražbe nehnuteľnosti v zmysle poradia určeného podľa špeciálneho ustanovenia § 157 ods. 1 Exekučného poriadku, nepodlieha určenie výšky odmeny súdneho exekútora obmedzeniam v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov. Dovolací súd podotýka, že uvedená vyhláška sleduje dovolateľkou namietané (obchádzanie) ustanovenie § 46 ods. 5 Exekučného poriadku a nie je s ním v obsahovom a aplikačnom rozpore. Preto, ak odvolací súd uzavrel, že v prípade určenia poradia uspokojenia pohľadávok v zmysle § 157 ods. 1 Exekučného poriadku pri výťažku na dražbe nehnuteľnosti, nedochádza ku kombinácii ustanovenia § 46 ods. 5 Exekučného poriadku, danú otázku určenia výšky odmeny súdneho exekútora správne právne posúdil a od zákonného ustanovenia sa v žiadnom smere neodchýlil.

46. Zároveň v súvislosti s opakovanou námietkou povinnej ohľadom duplicitne určenej odmeny súdneho exekútora bez údajného zohľadnenia uspokojenej pohľadávky v inom súvisiacom exekučnom konaní, ktorá námietka je prítomná naprieč celým konaním (v odvolacom, dovolacom a napokon aj v konaní o ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom), dovolací súd zastáva názor, že hoci ide o námietku skutkovú, zaujme k nej stanovisko, a to v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. februára 2023 č. k. I. ÚS 442/2022-45. Ako je uvedené aj v skorších bodoch, súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár so sídlom Exekútorského úradu v Šali viedol dve exekučné konania - jedno v neprospech hlavného dlžníka (EX 240/2001, Er 1621/01, kde bola dražená nehnuteľnosť evidovaná Správou katastra U. na LV č. XXXX) a druhé v neprospech ručiteľov, t.j. aj povinnej (EX 129/2002, Er 921/02, kde predmetom dražby boli nehnuteľnosti evidované Správou katastra U. na LV č. XXXX a XXXX). V exekučnom konaní EX 240/2001 súdny exekútor pre oprávneného UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. pobočka zahraničnej banky vymáhal proti povinnému TIROL s.r.o. pohľadávku v sume 100 985,31 eura s príslušenstvom vyplývajúcej z úverovej zmluvy č. 003/99/031. Predmetná pohľadávka bola zabezpečená ručením zo strany povinnej spoločne s jej nebohým manželom. Na základe rozhodnutia zo dňa 17. septembra 2001 č. k. 16Cb/92/01-47 Krajského súdu Nitra bola pohľadávka vymáhaná aj voči ručiteľom, avšak v samostatnom exekučnom konaní (EX 129/2002). Z označených LV je zrejme, že predmetom dražby boli rôzne nehnuteľnosti, ku ktorým boli vyhotovené osobitné

rozvrhy v zmysle rozvrhových pojednávani, resp. ku ktorým boli súdnym exekútorom vyhotovené osobitné zápisnice. V týchto exekučných konaniach súdny exekútor vymáhal peňažnú pohľadávku, okrem iného aj speňažením majetku povinného, za čo mu v súlade s ustanovením § 196 Exekučného poriadku patrila odmena.

47. V tomto exekučnom konaní, je zo zápisnic o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti zo dňa 14. júla 2014 sp. zn. EX 129/02 zrejmé, že pre nehnuteľnosť zapísanej na LV č. XXXX bol udelený príklep za najvyššie podanie vo výške 111 880,10 eura. Základom pre výpočet odmeny súdneho exekútora je podľa § 4 vyhlášky platnej v uvedenom čase, výška vymáhanej pohľadávky. Vymáhanou pohľadávkou je istina a jej príslušenstvo vyčíslené ku dňu udelenia príklepu, t.j. k 8. novembru 2002. Súdny exekútor za základ pre výpočet odmeny určil sumu 136 251,95 eura zaokrúhlene 136 252 eur vypočítanú ako súčet istiny vo výške 100 503,65 eura (3 027 773,09 Sk), úrokov z omeškania vo výške 19,5% ročne zo sumy 100 985,31 eura (3 042 283,53 Sk) od 7. júna 2001 do 8. novembra 2002, t.j. vo výške 30 550,63 eura, súdneho poplatku za vydanie poverenia vo výške 16,60 eura (500 Sk) a trov súdneho konania vo výške 5 181,07 eura (156 085 Sk). Odmena súdneho exekútora (vrátane 20% DPH) bola určená vo výške 32 700,60 eura, t.j. 20% z vymáhanej pohľadávky v rozsahu poverenia na vykonanie exekúcie vyčíslenej ku dňu udelenia príklepu t.j. 8. novembra 2002; teda 20% zo sumy 136 251,95 eura, zaokrúhlene 136 252 eur = 27 250,40 eura, zaokrúhlene 27 250,50 eura + 20% DPH = 32 700,60 eura.

48. V prípade dražby druhej nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX bol udelený príklep vo výške 20 503,49 eura. Pri tejto dražbe si súdny exekútor vyčísľil trovy exekúcie tak, že jeho odmena bola určená vo výške 0 eur s tým, že trovy exekúcie s DPH tvorili sumu 1 051,39 eura, ako náhrada hotových výdavkov (poštovné 158,78 eura, kolky 24,90 eura, znalecké posudky 692,48 eura, dohromady trovy spolu 876,16 eura plus 20% DPH 175,23 eura).

49. Z uvedeného je zrejmé, že nedošlo v konaní o duplicitne uplatnenú odmenu súdneho exekútora, kedy sa pri určení odmeny vychádzalo z príslušnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov s tým, že námietky povinnej smerujúce k potrebe zohľadnenia trov exekúcie v rámci dvoch rozvrhových konaní, sú v plnom rozsahu nedôvodné (viď výpočet odmeny súdneho exekútora vyššie).

50. V súvislosti s druhým exekučným konaním vedeným pod sp. zn. EX 240/2001, kde bola predmetom dražby nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX, dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že skutočnosť, že na jednu pohľadávku existujú dva exekučné tituly nemohol odstraňovať exekučný súd. Zároveň dovolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/178/2021 zo dňa 22. augusta 2023, ktorým bolo dovolanie povinnej odmietnuté vo veci, kde bol v konaní o náhradu škody podrobený prieskumu postup súdneho exekútora pri určení odmeny v dotknutých exekučných konaniach (námietky povinnej smerujúce k nevyhnutnosti zohľadnenia čiastočného uspokojenia pohľadávky z prvého exekučného konania v druhom exekučnom konaní). V označenom spore konajúce súdy nárok žalobkyne (povinnej) právoplatne zamietli (rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 5. decembra 2018 č. k. 27C/27/2017-212 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 18. marca 2020 sp. zn. 23Co/61/2019).

51. Dovolací súd ďalej v súvislosti s právnou otázkou dovolateľky týkajúcou sa „vykonania nového rozvrhového pojednávania, ak odvolací súd zruší uznesenie o schválení rozvrhu z dôvodu nevykonania rozvrhu výťažku v súlade so zákonom“, dovolací súd zdôrazňuje, že na základe daných skutkových okolností súd prvej inštancie na rozvrhovom pojednávaní schválil rozvrh z výťažku dražby. Keďže v danom prípade súd prvej inštancie rozvrh výťažku z dražby schválil, nebol dôvod vykonať nový rozvrh výťažku z dražby, a to aj s akcentom na zrušenie skoršieho uznesenia o schválení rozvrhu z dôvodu jeho doplnenia v časti hotových výdavkov súdneho exekútora. Týmto je dovolateľkou položená otázka pre vydanie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ohľadom vykonania nového rozvrhového pojednávania nepodstatná, pretože v danom prípade nedošlo k zamietnutiu rozvrhu výťažku dražby, ktoré zamietnutie by zakladalo opätovné vykonanie rozvrhu, čo však nie je prejednávaný prípad (viď. uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 12. októbra 2010 sp. zn. 5Cdo/191/2009). Aj v tejto súvislosti

dovolací súd poznamenáva, že procesný postup uvádzaný povinnou ohľadom vykonania nového rozvrhového pojednávania sleduje vyššie opísané konanie o námietkach voči vykonanému rozvrhu, ktoré však v tomto exekučnom konaní povinní nepodali. Uvedené len umocňuje ten záver, že v danom procesnom štádiu konania, kedy námietky proti rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti podané neboli, nebolo povinnosťou v konaní o schválení rozvrhu tohto výťažku, vykonať nové rozvrhové pojednávanie, ktoré by mohlo nasledovať v prípade podania takých námietok, za splnenia všetkých procesných podmienok, ktorým by okresný súd ako súd exekučný, vyhovel.

52. Záverom dovolací súd uvádza, že z obsahu dovolania vyvodená námietka povinnej ohľadom nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, a arbitrárnosti napádaného rozhodnutia, resp. námietka nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ktorým povinnej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f) CSP, nie je dôvodná a opodstatnená, a to aj s odkazom na vyššie uvedené závery a skutočnosti, ktoré dovolací súd podrobne uvádza v predošlých bodoch. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dôvodil ustanoveniami § 157, § 154, § 155, § 156, § 160, § 161, § 164, § 196, § 197, § 199 a § 200 ods. 1 Exekučného poriadku a ustanoveniami § 27, § 2, § 3, § 4 vyhlášky č. 288/1995 Zb. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov s akcentom na skutočnosť, že príklep podľa ustanovenia § 146 a nasl. Exekučného poriadku bol schválený Okresným súdom Nitra uznesením zo dňa 3. februára 2003 č. k. Er/921/02-351, právoplatné dňa 18. februára 2003. Súd prvej inštancie preskúmal návrh rozvrhu výťažku predložený súdnym exekútorom s tým záverom, že nároky oprávnených boli uspokojené tak, ako vyplýva zo zápisnice o rozvrhu výťažku zo dňa 14. júla 2014, pričom žiadna z oprávnených osôb nevzniesla námietku proti rozvrhu výťažku. Tieto závery odvolací súd napádaným rozhodnutím potvrdil s poukazom na priebeh exekúcie predajom nehnuteľnosti, kedy takáto exekúcia pozostáva z viacerých úkonov s tým, že rozvrh výťažku podlieha súdnemu prieskumu na základe námietok, čo vyššie uvádza aj dovolací súd. Najvyšší súd je preto opakovane toho názoru, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami povinnej s tým, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv povinnej.

53. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie povinnej nie je procesne prípustné podľa ust. § 420 písm. f) CSP, ani podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, a preto jej dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c) CSP.

54. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá CSP). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

55. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.